

LOU KUENZLER • Minik Violet

LOU KUENZLER Dartmoor'un eteklerinde, bir çiftlikte büyüdü. Koyunlar, midilliler, tavuklar ve köpeklerle geçen bir çocukluk döneminin ardından tiyatro eğitimi almak için Kuzey İrlanda'ya gitti. Çalışma hayatına tiyatrolarda yönetmenlik, üniversitede drama eğitmenliği ve çeşitli okul, kolej ve topluluklarda atölye çalışmalarıyla devam etti. Şimdilerde ise yetişkinlere ve çocuklara yazarlık dersleri veriyor; kendi kitaplarını yazıyor. BBC'de yayınlanan CBeebies Kuşağı için yazdığı hikâyelerin yanı sıra çocuklar için şiir, oyun ve romanlar yazıyor. Ailesi, köpeği ve iki kedisiyle Londra'da yaşıyor.

Shrinking Violet

© 2012 Lou Kuenzler

Bu kitabın yayın hakları Scholastic Limited'dan alınmıştır.

İletişim Yayınları 1938 • Çocuk Kitapları 115

ISBN-13: 978-975-05-1347-3

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber - Güneş Akkor

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Çiğdem Hüner

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LOU KUENZLER
Minik Violet

Shrinking Violet

RESİMLEYEN *Kirsten Collier*

ÇEVİREN *İpek Şoran*

Rachel'a
-minik ama asla ufalmayan-
her Şey için teŐekkürler.
L. K.

I. BÖLÜM

Adım Violet Potts.

Hikâye benim için gerçekten **BÜYÜK** bir günde başlıyor. (En azından öyle olmasını dilemişim...) Boyumu ölçmeye çalışıyordum.

Aylardan Nisandı. Onuncu yaş günümün üzerinden tam bir ay geçmişti ve ben o günden bu yana birazcık da olsa uzamış olmayı umuyordum. Kısa olduğumdan değil aslında –sınıfın en uzun kızlarından biriyim– sadece birkaç minik santimetrecik **DAHA UZUN** olmam gerekiyordu.

Hiç boyunuzu kendi kendinize ölçmeyi denediniz mi? Çok da kolay bir şey sayılmaz. Arkamdaki duvarda asılı du-

ran boy cetvelini okuyabilmek için kafamı epey çevirmem gerekti.

“Evet!” Gerçekten de uzamış görünüyordum!

Yatak odamın zıplamama izin verilen kısmında, yani neredeyse yarısında *Z...l...p...l...a...m...a...y...a...b...a...ş...l...a...d...l...m*. Yani odanın, şu 14 yaşındaki huysuz, sevimsiz ablam Tiffany’ye ait olmayan diğer yarısından bahsediyorum. Neredeyse şık bir kuaför salonundaki kadar ayna asılı olan kısmından...

“*Sınır*,” diye ofladı, neredeyse aynanın içine girerek burununun ucundaki **KOCAMAN** pembe sivilceyi inceleyen Tiffany. “Sakın *Sınır*’ı geçmeye kalkışayım deme, Violet!”

Şu “*Sınır*” da, Tiffany’nin odanın kendisine ait olan yarısından beni uzak tutmak için yere zımbaladığı eski bir geceliğin kuşağı. Sanki ben de onun tarafına geçmek için ölüyordum! Normalde, Tiffany’nin tarafına geçmenin beni neden hiç mi hiç ilgilendirmediğine dair en iyi on milyon sebep listesi yapardım.

Ama bugün oturup odayı paylaşma konusunda tartışılacak günlerden biri değildi. Bugün, *sevimli* bir kız olmalı-

dım. Süper-sevimli – çünkü Tiffany'nin yardımına ihtiyacım vardı.

“İki dakika yanıma gelip *gerçekten* ne kadar uzamış olduğuma sen de bir bakabilir misin acaba?” diye sordum tüm sevimliliğimle. Elimde mavi bir pastel boya vardı. Eğer gerçekten *umduğum* kadar uzamışsam bugün hayatımın **EN ÖNEMLİ** ve **EN GÜZEL** günü olmak üzereydi!

Tiffany beni umursamadı bile ve sivilcesini sıkmaya devam etti.

“Lütfen!” diye yalvardım.

“Hayır,” diye homurdandı Tiffany.

“Tatlım, lütfen!”

“**HAYIR!**”

Bu, yedi buçuk dakika boyunca böyle sürüp gitti. Sonunda (tabii ki fazladan birkaç kez bulaşık yıkamayı, hamsterların kafesini altı kez temizlemeyi ve Tiffany'ye iki Sterlin doksan beş Peni vermeyi teklif ettikten sonra) bana yardım etmeyi kabul etti.

“Tam olarak bir metre kırk santimsin,”

dedi, boy cetveline mavi boya kalemiyle Violet'in **V**'sini işaretlerken.

“Peki kesinlikle ama kesinlikle emin misin?” Yine zıplamaya başladım. “İşte bu **BÜYÜK** bir haber!”

Tiffany'nin yüz bin milyon aynasından birinin karşısında zıplıyordum.

“*Sınır*,” diye ciyakladı, ama ben duymazlıktan geldim ve aynada kendime şöyle bir baktım. Her zamanki gibi görünüyordum. Her zamanki kısa kahverengi saç. Aynı sıksa kollar ve çilli burun... Amaaa birazcık daha *uzundum*. Daha da yakından bakınca **AÇIKÇA** görebiliyordum. En sevdiğim koyu mor tulumumun paçaları ayak bileklerime geliyordu.

“Ee, büyüdün işte. Bunda bu kadar büyütecek ne var yani?” diye ofladı Tiffany.

Şu ablalar da bazen çok aptal olabiliyorlar!

“Büyütülecek olan tam da bu işte!” dedim. “Sonunda **BÜYÜDÜM**. Boyum artık bir metre kırk santim. Bu da **HIZ TRENI**'ne binebilmek için hukuken ve kanunen yeterince uzunum demek oluyor.”